

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **L. D.**
bytem X
zastoupen Mgr. Jaroslavem Homolkou, advokátem
sídlem Palackého 5001/1, Jihlava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 7. 2022, č. j. KUJI 62230/2022, sp. zn. X

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Magistrát města Jihlavy (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 23. 5. 2022, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu). Přestupku se žalobce dopustil tím, že jako řidič motorového vozidla reg. zn. X, dne 9. 3. 2021 v X hod. na dálnici D1

ve X km ve směru jízdy na Prahu, držel v rozporu s § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Za spáchání přestupku uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím změnil vymezení místa přestupku na 114. km dálnice D1 ve směru jízdy na Prahu, a ve zbytku odvolání žalobce zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil.

II. Obsah žaloby

2. Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce včasnou žalobu. Namítá, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav. Správní orgány posuzovaly jako důkazy záznamy dodané policejním orgánem i přesto, že tyto nelze jako důkaz použít. Výpovědi zasahujících policistů byly hodnoceny zkreslujícím způsobem a výpověď žalobce nebyla řádně hodnocena. V době, kdy mělo dojít k přestupku, bylo šero a žalobce měl telefon umístěn v držáku na palubní desce a měl na něm zapnutou navigaci. Hlídka si svítící telefon v držáku mohla pomýlit s telefonem v ruce. Z fotodokumentace je zřejmé, že žalobce byl při jízdě s ohledem na výšku kabiny vozidla vyvýšen oproti policejní hlídce. Závěr o dobrém pozorovacím úhlu je tedy pouze spekulativní.
3. Ve svědeckých výpovědích policistů jsou rozpory. Neshodli se na rychlosti jízdy svého vozidla a době souběžné jízdy s vozidlem žalobce. Pokud by trvání souběžné jízdy odpovídalo výpovědím policistů, nebylo by možné, aby vozidla zastavila na 112. km. Doba souběžné jízdy až 2 minuty tvrzená svědkyní F. by musela způsobit překážku v provozu. Policisté ve skutečnost jeli souběžně s žalobcem maximálně několik vteřin a neměli dost času, aby se přesvědčili o tom, zda žalobce drží telefonické zařízení. Dále se svědci neshodli na poloze držení telefonu, kdy jeden svědek uváděl pozici mezi volantem a řidičem a druhý nad volantem. Svědkyně F. navíc uvedla, že po zastavení měl žalobce telefon v držáku. Je nelogické, aby během jízdy žalobce telefon z držáku vyjímal. Svědci nebyli schopni popsat zařízení, které žalobce držel v ruce ani je po zastavení neztotožnili.
4. Správní orgány nezkoumaly, zda policisté neměli na věci zájem snižující věrohodnost jejich výpovědí. Žalobce přitom opakovaně tvrdil, že na něj byl vyvíjen tlak k projednání přestupku v blokovém řízení. Skutková zjištění nejsou pro závěr o vině žalobce dostačující a správní orgány proto měly postupovat v souladu se zásadou *in dubio pro reo*. Žalobce proto navrhuje, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

5. Dle žalovaného jsou žalobní námitky stejné jako ty uplatněné již v odvolání. Žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí, které považuje za věcně správné a zákonné a navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Soud proto již toto vyjádření žalobci nezasílal.

IV. Posouzení věci krajským soudem

6. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Za splnění podmínek § 51 s. ř. s. rozhodl soud bez jednání.
7. Žaloba **není** důvodná.

8. Předmětem sporu je zejména otázka, zda správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav. V řízení o přestupku se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že se obviněný dopustil přestupku, je pravděpodobnou verzí skutkového stavu. Není-li mimo rozumnou pochybnost prokázáno, že jednáním obviněného byly naplněny znaky skutkové podstaty přestupku, nemůže být učiněn závěr, že byl přestupek spáchán. V takovém případě v souladu se zásadou *in dubio pro reo*, tj. v pochybnostech ve prospěch obviněného, nelze obviněného shledat vinným (rozsudky ze dne 27. 6. 2013, č. j. 7 As 145/2012 – 39, či ze dne 9. 10. 2015, č. j. 4 As 206/2015 – 39).
9. V posuzované věci jde o to, zda bylo prokázáno, že žalobce za jízdy držel telefonní přístroj. Správní orgány přitom vycházely zejména z oznámení o přestupku, úředního záznamu Policie České republiky a výpovědí policistů. Žalobce zjištěný skutkový stav popírá a má za to, že tyto důkazy nejsou dostačující.
10. Z uvedených podkladů vyplývá, že hlídka Policie ČR při vykonávání dohledu nad bezpečností silničního provozu na dálnici D1 na 114. km ve směru na Prahu uviděla žalobce, jak během řízení motorového vozidla v pravé ruce drží mobilní telefon. Oba policisté shodně vypověděli, že viděli žalobce držet mobilní telefon v pravé ruce. Svědek M. vypověděl, že žalobce *do telefonu něco ťukal*. Vizuální kontakt trval dost dlouho na to, aby si byli jistí. Policisté žalobce zastavili. Když byl seznámen s přestupkem, který mu byl kladen za vinu, uvedené jednání potvrdil a souhlasil s blokovou pokutou. Následně se zeptal, zda se jedná o bodovaný přestupek. Po pozitivní odpovědi vinu odmítl.
11. Takto zjištěný skutkový stav žalobce během správního řízení popřel a uvedl skutkovou verzi vyjádřenou také v žalobě, tedy že telefon byl po celou dobu v držáku na palubní desce, a policisté se při pozorování museli splést. Z fotodokumentace je podle něj patrné, že policisté měli z nižšího vozidla ztížený výhled do jeho vozidla. Výpovědi policistů jsou dle žalobce ve vzájemném rozporu a správní orgány se nezabývaly nestranností policistů a jejich případným zájmem na věci.
12. Krajský soud se nejprve zabýval námitkou nepoužitelnosti úředního záznamu a oznámení o přestupku jako důkazů. Žalobce odkazuje na judikaturu, podle které úřední záznam nelze považovat za důkazní prostředek dle § 51 odst. 1 správního řádu. (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, a ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63). I z těchto rozhodnutí ovšem plyne, že k dokazování průběhu události popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která záznam pořídila. V nynější věci magistrát provedl výslech obou zasahujících policistů a postupoval tak zcela v souladu s žalobcem odkazovanou judikaturou. Pro věc proto není podstatné, zda úřední záznam je nebo není formálně důkazním prostředkem dle § 51 správního řádu (byť úřední záznam nepochybně může být podkladem správního rozhodnutí, ovšem pokud jeho součástí není fotodokumentace nebo záznam, není dostatečným důkazem o spáchání přestupku, srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 3 As 231/2017 – 49, bod 17, nebo ze dne 30. 10. 2020, č. j. 5 As 271/2018 – 32, bod 14).
13. Policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností

mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114). O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63).

14. K přestupku, který spočívá v držení telefonního přístroje při řízení vozidla, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011 – 47, v němž uvedl: *„V takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědi svědků. Není v takové situaci nutně nezbytné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, zejm. fotografie, videa apod. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení...“*
15. Žalobce tvrdí, že správní orgány hodnotily výpovědi policistů zkresleně. Zdejší soud se seznámil s obsahem výpovědi i s napadeným rozhodnutím a konstatuje, že správní orgány při hodnocení výpovědi policistů nepochybily. *„Za rozpory ve výpovědích, které jsou způsobilé otřást věrohodností policistů jako svědků, lze označit pouze rozpory vážného rázu týkající se skutkového děje, nikoliv nepodstatné detaily“* (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Výpovědi obou policistů se v klíčových okolnostech shodují. Zejména z nich vyplývá, že se oba policisté během souběžné jízdy s jistotou přesvědčili o tom, že žalobce držel v pravé ruce telefon, což je pro posouzení spáchání předmětného přestupku stěžejní. Oba svědci shodně popsali také ostatní okolnosti kontroly, včetně původního souhlasu žalobce s přestupkem a následné změny jeho postoje poté, co zjistil, že se jedná o bodovaný přestupek. Co se týče polohy, ve které žalobce telefon držel, oba svědci shodně vypověděli, že měl telefon nad volantem. Svědek M. upřesnil, že žalobce držel telefon mezi sebou a volantem. Zdejší soud neshledal v těchto odpovědích zásadní rozpory, ostatně upřesnění svědka M. není v rozporu s tím, že žalobce držel telefon nad volantem.
16. Pokud jde o dobu souběžné jízdy, v tomto ohledu jde pouze o odhad obou policistů. Krajský soud tedy připouští, že z výpovědí není zřejmé, jak dlouho jelo vozidlo policistů souběžně s vozidlem žalobce. Tato skutečnost nicméně není pro posouzení přestupku rozhodující. Odlišný časový odhad souběžné jízdy není rozporem, který by budil dojem nevěrohodnosti jinak shodných svědeckých výpovědí. Důležité je, že oba svědci shodně vypověděli, že souběžná jízda od 114. km dálnice trvala dost dlouho na to, aby se s jistotou přesvědčili o spáchání přestupku.
17. Obdobně, pokud policista, který vozidlo řídil uvádí rychlost přibližně 90 km/h, a druhý svědek uvádí rychlost 100 – 130 km/h, nelze z tohoto vyvozovat obecnou nevěrohodnost svědků. Rychlost vozidel nemá s ohledem na posuzovaný přestupek relevanci a není tedy důvod, aby jí policisté během zásahu věnovali pozornost. Odhad spolujezdkyně se přitom od odhadu řidiče neliší nijak výrazně.

18. Žalobce dále namítá, že svědci nebyli schopni popsat zařízení, které měl v ruce. Ani toto tvrzení ovšem neodpovídá obsahu jejich výpovědí. Oba svědci vypověděli, že šlo s jistotou o telefon. Svědkyně F. si vybavila přibližnou velikost a tmavší odstín telefonu, svědek M. uvádí, že šlo o dotykový telefon. Značka telefonu ani jeho barva nemají pro věc podstatný význam.
19. Žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010 – 86, není na věc přílehlavý, jelikož o zjištěném skutkovém stavu a věrohodnosti zasahujících policistů zde panovaly pochybnosti, postup policistů byl shledán neobvykle horlivým a svědecké výpovědi se zásadně rozcházel. V odkazovaném rozsudku navíc Nejvyšší správní soud uvádí, že popis telefonu či jiné detaily zvyšují důvěryhodnost výpovědi, nikoliv že jde o její obligatorní součást. Zdejší soud tedy neshledal, že by správní orgány jakkoliv *zkreslily* obsah svědeckých výpovědí. Je to naopak žalobce, kdo opomněl v žalobě zmínit, že oba policisté shodně vypověděli, že držel telefon nad volantem a vybírá pouze určité pasáže tak, aby výpovědi působily rozporně. Jak již zdejší soud uvedl, v souhrnu se svědecké výpovědi zásadně shodují, zejména s ohledem na relevantní skutečnosti.
20. Žalobce uvádí, že jeho vozidlo bylo vyšší a že policisté tak neměli dostatečné výhledové podmínky. Z fotodokumentace vozidel je však na první pohled patrné, že vozidlo žalobce není natolik vysoké, aby do něj z běžných vozidel nebylo vidět, obzvláště pokud žalobce držel telefon v popisované poloze. Skutková verze, ve které si policisté spletli telefon v ruce žalobce s telefonem umístěným v držáku na palubové desce, je spolehlivě vyvrácena jak shodnou výpovědí ohledně držení telefonu v pravé ruce nad volantem, tak výpovědí svědka M. o žalobcově manipulaci s telefonem. Pokud žalobce uvádí, že je nelogické, aby za jízdy vyjímal telefon z držáku, zdejší soud v tomto žádný rozpor s logikou nespatřuje.
21. Zdejší soud nesouhlasí ani se závěrem, že správní orgány pochybily tím, že se nezabývaly případným nedostatkem nestrannosti či věrohodnosti policistů a nevypořádaly námitky žalobce. Obecné věrohodnosti výpovědi policistů se žalovaný věnuje v napadeném rozhodnutí. Správně uvádí, že k prokazování přestupků pozorovatelných pouhým okem, vč. držení telefonního přístroje, svědecká výpověď zpravidla postačuje. Uvádí, že ke zpochybnění svědeckých výpovědí policistů musí svědčit konkrétní skutečnosti, např. neshody v podstatných okolnostech nebo příliš horlivý zásah policistů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27). Jak již soud uvedl výše, neshody v podstatných okolnostech shledány nebyly.
22. Ani o nestrannosti zasahujících policistů neexistují žádné pochybnosti. Žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, ze kterého vyplývá, že může vzniknout pochybnost o nestrannosti policisty, je-li hodnocen podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky. Takové okolnosti však v posuzovaném případě nevyšly najevo a žalobce je ani netvrdí. Podle žalobce je zřejmé, že na něj byl vyvíjen tlak k projednání přestupku v blokovém řízení. Z toho, jak policisté ve shodě popsali průběh zákroku, ovšem žádný tlak vyvíjený na žalobce neplyne, a žalobce toto své tvrzení v žalobě ani nijak blíže nekonkretizuje. Žalovaný se námitkami žalobce zabýval a přílehlavě uvedl, že z podkladů rozhodnutí nevyplývá žádný nátlak směřující k projednání přestupku na místě, přičemž policisté pouze v souladu se zákonem o této možnosti žalobce poučili. Správní orgány

nepochybily ani tím, že se rozsáhle nezabývaly nestranností zasahujících policistů, neboť o ní nevznikly jakékoliv pochybnosti. Lze tedy shrnout, že skutkový stav byl v potřebném rozsahu zjištěn bez důvodných pochybností.

V. Závěr a náklady řízení

23. Ze shora uvedených důvodů krajský soud žalobu zamítl dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
24. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl dle § 60 s. ř. s. Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2023

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce